

Jagtkampagne 2013 – Schloss Wendorf

Jagtkampagne! Afgang alt for tidligt søndag morgen, og i småregn, men ikke mere end hvad humøret sagtens kunne holde til. Et godt stykke nede ad motorvejen sank humøret dog noget ved synet af to hestetrailere, der holdt i nødsporet på motorvejen på vej mod Falster. Det var dog "kun" den ene bil, der havde opgivet ånden – men hvordan skaffer man lige alternativ transport til to heste, tre personer og en ikke helt ringe mængde oppakning? Jo, man ringer til en ven og får trailer inklusiv heste bag på en hestelastbil, den ene person over i en anden bil – og så er der kun lige den gode bilejer og hans ledsager efterladt i nødsporet. Men det vigtigste – hestene – kommer videre!

Ankomst til residensen i strålende solskin, den unge (nå, ja, yngre – end mig i hvert fald) portvinspige og hendes stilfulde assistent var på plads i slotsalleen, så stemningen var passende slået an fra starten. Og stald, staldbar og folde var på plads, så ud med hestene og udstyret, og så et enkelt (?) lille (?) glas champagne (?) – og traileren gjorde på magisk vis sig selv ren, smart! Og med ikke mange timers forsinkelse kommer de uheldige helte fra nødsporet ved motorvejen sandelig også frem, i en i dette selskab utroligt nuttet lille bil, læsset til bristepunktet med bagagen.

Søndag aften's galla havde jo passende herskabelige omgivelser på slottet, der smukt matchede damernes rober og herrerne's fine kjolesæt; de røde herrekjoler er jo festlige, så en af d'herrer, der ikke havde sådan en, måtte døje med oplevelsen af, at der stadig var noget udstyr, han manglede (mærkværdigvis – hvordan kan det dog gå til?)

Mandag formiddag var det så alvor: Første jagtdag. Desværre vågnede vi op til trist vejr med støvregn, men solen skal jo skinne over vores jagter, så hen ad tolvtiden klarede det selvfølgelig op og blev dejligt solskin, så forventningerne til en skøn jagt var høje. Uheldigvis stoppede legen midlertidigt op allerede efter andet eller tredje spring på grund af en utilsigtet afsidning – det er nok ikke at røbe for meget, at det var en herre ud over den første ungdom, der er rigelig anonymitet i den betegnelse. Nå, op igen og videre ud over de skønne marker. Når vi hjemme rider så meget i skov, er det forfriskende med ridning i åbent landskab og med dejlige hurdleforhindringer – selv om visse af hestene bliver ret så ivrige ved udsigten til mulighederne for at overhale! Så sker det hverken værre eller bedre, end at det under den afslappende skridttur gennem landsbyen tilbage til slottet lyder drævende fra master: Det koster altså snaps at ride foran master, når der ikke er blæst jagt forbi! Øv øv – men hva', snapsene skal jo komme et sted fra – og det gjorde de! Det var så mere end man kunne sige om maden, så der blev lilliige tid til en lille sang – eller rettere en del. For der havde desværre indsneget sig en lille misforståelse eller to – eller ti – omkring arrangementet, hvorfor jagtledelsen virkelig fik dagens motion ved at rejse sig og sætte sig og løbe frem og tilbage. De medbragte sild blev dog nydt på pumpernickel (lidt særpræget, men så har vi også prøvet det) på de af jagtledelsen omdelte tallerkener, og med en snaps eller to (det kan være lidt svært at tælle) gik det hele jo, og sulten blev holdt fra døren, indtil der blev serveret – sovs og kartofler og kød! Det var ret svært at genkende menuen fra det, der var bestilt og aftalt, men mætte blev vi da. Og festet blev der.

Tirsdag var så mellemdag, med skridtture og indkøbsture. Kl 18 var der inviteret på tour de chambre i slottets hovedbygning, da slotslejlighederne simpelthen var så utrolige, så de måtte vises frem for hele

folket. Den øverst beliggende på 130 kvm bød på visse vanskeligheder for en nattevandrers, der skulle finde toilettet uden at blive væk undervejs. Men alle lejlighederne var fantastisk flotte, om end man jo altid kan diskutere smag og stil ...

Onsdag var hundejagtdag med Mecklenburger Meutes irske foxhounds. Depressionen var derfor ved at melde sig, da det ikke alene regnede, men mildest talt stod ned i stænger. Så selv om det selvfølgelig altid er hyggeligt at høre regnen tromme på teltdugen (taget af rejsestaldene), var der alligevel lidt øv øv over det – men man skal aldrig fortvivle: I det øjeblik, vi trak ud af stalden, stoppede regnen, og så klarede det ellers op – bragende sol blev det ikke, men det er jo heller ikke rart med alt det lys i øjnene. Det var ikke kun os, der havde forventninger, det var sjovt at høre, hvordan hundene begyndte at hyle, da de første heste skridtede forbi lastbilen. Hundejagt er jo fabelagtigt, og selv om landskabet ikke helt kunne konkurrere med Møns skønne bakker med havudsigt, var det en fantastisk oplevelse. Springene var knap så brede, så det var på forhånd oplyst, at hvis man kunne se, at man ville slå sig selv eller andre ihjel ved at ride på, kunne man ride udenom og melde fuldført alligevel – ingen venden rundt undervejs! Men hold da op, der blev redet stærkt – og op og ned ad bakker. Denne gang lykkedes det så endda at undgå, at den efter jagten uddelte egekvist endte som hestefoder – man lærer jo af sine erfaringer! Frokosten bød så på det med store forventninger ventede indslag med debutanterne, som først opførte et forrygende syngespil og derefter lancerede en lille selskabsleg med Sambuca, som må siges at have gjort et i bogstaveligste forstand uudsletteligt indtryk på nogle af deltagerne.

Torsdag var så igen mellemdag, denne gang krydret med Elses spilleaften – som altid festligt og fornøjeligt med et eventyrligt udvalg af flotte præmier. Nogle havde røvet sølvstøjskabet, nogle en eller flere rideudstørsbutikker, så der var både det ene og det andet at vælge imellem. Det må også siges, at der var specielt et af holdene, der udviste en fantastisk iver efter at vinde – faktisk helt skinbarligt!

Fredag var så sidste jagtdag. Det var næsten vemodigt, men alligevel blev stemningen, når over tredive ryttere sadler op til jagt, nydt - nå, ja, nogen sadlede op, andre havde folk til det grove og nød i stedet tilværelsen i staldbaren, men alle hyggede sig i hvert fald. Og jagten var også en ren nydelse, som to afsidninger og en knækket tøjle ikke kunne spolere. Hvad skal man også med en tøjle, når man kan få to stigremme og et stykke snor i stedet ... Da vi jo elsker ros, var det en fornøjelse at få fortalt, at vores tyske jagtlægger var blevet lidt imponeret af os. Den første dag, da han havde spottet feltets gennemsnitsalder, var han godt nok blevet noget bekymret over, hvordan det dog skulle gå. Men her den sidste dag, bl.a. ved afslutningsrepreisen, var der lutter roser – med en forundret bemærkning om, at "de springer jo alle sammen alle springene". Der er der nok lidt af en kulturforskel mellem vores jagtridning og tyskernes.

Ved frokosten udviste masters "charmerende assistent med halen" et fantastisk talent udi rim og versefødder. Desværre måtte vi undvære de tre gratier, men talen om jagtkampagnetrofæets historie levede til gengæld til fulde op til alle traditioner.

Så til slut en stor tak fra alle os deltagere til staldmester, hoffotograf og jagtledelsen, der specielt i år bestemt ikke havde haft noget nemt job, men alligevel formåede at give os en uforglemmelig uge på Schloss Wendorf.

Og så sidst, men bestemt ikke mindst: Den største tak skal gå til vores vidunderlige heste, som muliggør alt dette for os!